

Kaz 3,1-8   Ř 11,33-36   Mt 7,13n O dvou cestách   (nebo Mt 7,24-29)
/zač. bohoslužby: Kaz 3,1; před požehnáním: Ko 3,12-14/

Sestry a bratři,

shromáždili jsme se zde ve svém sboru v poslední den končícího roku. Letos připadá na neděli – křesťanský sváteční den, den Kristova vzkříšení. Je pěkné a symbolické, že můžeme právě nedělí, ve sboru, s Bohem ukončit rok 2017. SZ čtení jsme slyšeli z moudré knihy Kazatel. I když její autorství je připisováno 3. Izraelskému králi Šalomounovi (vládl v 10. stol. př. Kr.), kniha Kazatel byla napsána později – zřejmě ve 3. stol. př. Kr. Někteří ji označují za „velepíseň skepse“, protože autor v ní opakovaně dochází k závěru, že vše je pomíjivé. Všechno lidské je nestálé, prchavé, pomíjivé, jen Bůh a jeho duchovní svět, duchovní hodnoty jsou trvalé, věčné. Závěr knihy Kazatel zní: „Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé“ (12,13-14). Židé zařadili knihu Kazatel jako bohoslužebnou četbu právě na předěl roků. Při pohledu nazpět si člověk uvědomuje, jak ten náš pozemský čas chronos rychle utíká (mluvili jsme o tom při půlnoční), jak je vše nestálé a pomíjivé. Námi čtený oddíl ze 3. kapitoly knihy Kazatel se liší od předchozího i následujícího textu tím, že je uspořádán rytmicky, básnicky. Je to 14 umělecky sestavených dvojverší, 2x7. Sedmička je symbolické číslo plnosti, úplnosti, uzavřeného období. 2x7 je dvojnásobná plnost; lidský život je úplný ve své pestrosti, obsahuje klady i záporny, všechny Kazatelem jmenované protiklady.

„Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat.“ Stále, i v končícím roce se rodily děti (i v některých našich rodinách), rodila se zvířata, obnovovala se příroda. Ovšem lidé také umírali, protože jsme zranitelní, slabí, smrtelní. V lidských dějinách se střídají války a období míru, klidu a rozkvětu. Někdy boříme, abychom mohli nově budovat. Někdy jsme v životě smutní a nešťastní – pláčeme, jindy se smějeme a radujeme. Nejasná je 1. část verše 5.: „ Je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat.“ Někteří vykladači připomínají dávný obyčej, že se kameny házely na pole nepřátel, aby se pole znehodnotila /2Kr 3,19 a 25/. Jiní myslí na kameny při počítání dobytka. Židovská tradice vzhledem k následujícím slovům „je čas objímat i čas objímání zanechat“ vidí v rozhazování a sbírání kamenů jinotaj pro manželský styk a pro zdrženlivost. Je čas objímat, čas lásky, i čas objímání zanechat. Všichni to známe.... - „Je čas

mlčet i čas mluvit“... Kéž bychom byli tak moudří, abychom rozlišovali situace, kdy je potřeba mluvit a kdy máme raději mlčet; je mlčení porozumění, mlčení soucitu. - „Je čas milovat i čas nenávidět.“ My křesťané bychom neměli nikoho nenávidět, Pán Ježíš nás učí lásce i k nepřátelům. Ale je nutné nenávidět zlo, násilí, rasismus, projevy lhostejnosti a sobectví. „Je čas boje i čas pokoje.“ Izraelci ve SZ době hodně bojovali. My zápasíme především sami se sebou – se svým egoismem, pohodlností, nedůvěrou vůči Bohu, se svým kritikem a pesimismem. Abychom si potom mohli vychutnávat čas klidu, pohody a pozitivního myšlení.

Sestry a bratři, většinu toho, o čem píše Kazatel, jsme v uplynulém roce prožili. To vše patří k lidskému životu – to kladné, krásné, i záporné, těžké. Důležité je, abychom věřili, že jsme v Božích rukách, že nejsme hříčkou náhody či osudu. Buďme vděční za dobré, šťastné dny, a důvěřujme, že to těžké a bolestné s námi náš Pán nese a nikdy nás neopustí. Přeji vám do nového období co nejvíce radosti, smíchu, šťastného poskakování, objímání, vyléčení, lásky a pokoje. A nezapomínejme na závěr – vrchol knihy Kazatel: **Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí!**

/ Jindřiška Buttová, 31. 12. 2017 Praha 4 Krč /